

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2023/265 z dnia 9 lutego 2023 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Indii i Turcji⁽¹⁾ (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie dotyczącym skarżących;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez zaskarżone rozporządzenie art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036⁽²⁾ (rozporządzenia podstawowego) w zakresie, w jakim Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie naruszyło art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, wyrządził szkodę dominującemu przemysłowi Unii.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie naruszyło art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Komisja przeprowadziła analizę szkody nieopartą na znaczącej części całkowitej produkcji unijnej w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 4 ust. 1 porozumienia antydumpingowego WTO.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez zaskarżone rozporządzenie art. 2 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim (i) Komisja błędnie odliczyła koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk przedsiębiorstwa handlowego powiązanego z Bien & Qua od ceny eksportowej oraz, ewentualnie (ii) Komisja, nie stosując tych samych odliczeń od wartości normalnej, nie dokonała obiektywnego porównania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/265 z dnia 9 lutego 2023 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Indii i Turcji (Dz.U. 2023, L 41, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2023 r. – Gutseriev/Rada

(Sprawa T-233/23)

(2023/C 223/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: odwołanie: Mikail Safarbekovich Gutseriev (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: B. Kennelly i J. Pobjoy, barristers, oraz D. Anderson, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, (i) decyzji Rady (WPZiB) 2023/421 z dnia 24 lutego 2023 r. w sprawie zmiany decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi i udziałem Białorusi w agresji Rosji wobec Ukrainy (Dz.U. 2023, L 61, s. 41) oraz (ii) rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2023/419 z dnia 24 lutego 2023 r. w sprawie wykonania art. 8a rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi i udziałem Białorusi w agresji Rosji wobec Ukrainy (Dz.U. 2023, L 61, s. 20) w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do skarżącego (zwanego dalej łącznie „zaskarżonymi aktami z 2023 r.”);

- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, że art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. (ze zmianami) i art. 2 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 765/2006 z dnia 18 maja 2006 r. (ze zmianami) nie mają zastosowania w zakresie, w jakim odnoszą się do skarżącego, ze względu na ich niezgodność z prawem, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów z 2023 r. w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że kryterium umieszczenia skarżącego w wykazie osób objętych kwestionowanymi środkami zostało spełnione.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę przysługujących skarżącemu praw podstawowych, w tym prawa do życia prywatnego, własności i wolności prowadzenia działalności gospodarczej.
3. Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczący niezgodności z prawem, gdyby kryterium umieszczenia w wykazie zawarte w art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2012/642 i w art. 2 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 765/2006 należało interpretować w ten sposób, że obejmuje ono każdą formę wspierania lub każdą formę czerpania korzyści.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2023 r. – Comité interprofessionnel du vin de Champagne i INAO/EUIPO – Nero Hotels (NERO CHAMPAGNE)

(Sprawa T-239/23)

(2023/C 223/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Comité interprofessionnel du vin de Champagne (Épernay, Francja), Institut national de l'origine et de la qualité (INAO) (Montreuil, Francja) (przedstawiciele: E. Varese, G. Righini i V. Mazza, awokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Nero Hotels Srl (Mediolan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Unijny znak towarowy „NERO CHAMPAGNE” – zgłoszenie nr 18 024 731

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 lutego 2023 r. w sprawie R 531/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z wyjątkiem zakresu, w jakim zgłoszenie spornego znaku towarowego odrzucono także dla usług z klasy 35;
- odrzucenie zgłoszenia spornego znaku towarowego dla odnośnych towarów i usług z klas 33, 35 i 41 lub, posiłkowo, przekazanie sprawy innej izbie odwoławczej do ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą, w razie wstąpienia przez nią do postępowania przed Sądem w charakterze interwenienta, ich własnymi kosztami oraz opłatami i kosztami poniesionymi przez skarżących w postępowaniach przed Wydziałem Sprzeciwów i Drugą Izbą Odwoławczą zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.